

Pacsirta

*Mi van veled üresszemű agyongyötrött város
Kinek iskoláin ott táncol a tűz a legjobb táncos
S ki hosszú dermedt tekintettel nézed
Az idegen madáréket a szélben.*

Fordította MADÁCSY LÁSZLÓ

Tér

*Egy átló alélt a létre keresztbe; s kivégzést várnak a katonák
a semmi van képzelt keretbe s málló nagy falon át
haránt egy büszke irat harsogja, épp a minap
rőfös nyitott a közelben, nem messze csaknem helyben
s úgy lehet ebben van mindent igazság!
rossz skatulyák csak a házak, őrizni vélik a teret,
ám ha százszor is kulcsra zárnak, ablakon, résen elcsepeg
zárt kicsi tér ki a nagyba, s elfolyik mikéért a tej,
világtengelyre fölaggatva feszül a föld, mint a labda
tornateremben, hol a mester öklével durván pofozza,
néhány elektron sajátmagát üzi, mint hátsó lábát a kutya,
s a lőfej az Orionban (talán testére vár a tunya)
álló csillagok között, a szorosban pont háromszáz
hős adta éltét, hogy a perzsák útját feltartsák,
csak egy trappolt poros Marathonnál, kivel üzenték, hogy a hon áll
s a hívívő lelkét kiadta,
meteor zúg és ijedten néz szét e szörnyű kietlen
emberi tájon s már menne tovább,
de nagyívű röptét sebes futását megbéklyózzák,
a tapadás meg a nehézkedés, hülyék hülyéknek bölintnak: bizony
csak a diákok ösztöne éber, mert rombdodekaéder, a gula meg a kúp
jó nassolások a térből, papírból enyvezik s mélyről
buzog bennük a hit s a forma kegyesen jelzi tereit
különben nem volna csak pusztá ür
s köztudomású, hogy egyedül, még a semmi is semmi,
mert csupán elképzelni, valahoi ott kell lenni.*

SOÓKY ANDRÁS

Visszairom . . .

Valami elsuhant.

*Az este mozdulatlan fekete szobor.
A fákon nyári patina: a por,
mely villog, mint egy bús reflexió.*

Valami elsuhant.

*Komor szívemben pár zizegő szólam,
rossz kedvemet egy elkopott írónnal
visszairom a suhanó időbe.*

TÓTH SÁNDOR